Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 687 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS**
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2014, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt op 6 juli 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 24 juni 2020.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 20 februari 2019 tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Bij arrest van 21 juni 2019 met nummer 223 038 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Verzoeker dient op 5 augustus 2019 een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Het bevoegde gemeentebestuur beslist op 7 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoeker dient op 7 november 2019 een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Het bevoegde gemeentebestuur beslist op 6 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoeker dient op 14 februari 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 27 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 28 september 2020 met nummer 241 523 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. Verzoeker dient op 6 november 2020 een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 25 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.7. Verzoeker dient op 3 juni 2021 een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt 16 juni 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 16 november 2021 met nummer 263 683 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Verzoeker dient op 14 september 2021 een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 11 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 30 juni 2022 met nummer 274 865 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9. Verzoeker dient op 9 september 2022 een zevende aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 24 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 16 augustus 2023 met nummer 292 842 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.10. Verzoeker dient op 26 september 2023 een achtste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 15 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.11. Verzoeker dient op 3 mei 2024 een negende aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 16 september 2025 met nr. 332 815 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.12. Verzoeker dient op 6 oktober 2025 een tiende aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 23 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.10.2025 werd ingediend door:

Naam: [L.]
Voorna(a)m(en): [S. E.]
Nationaliteit: Russische Federatie
[…]

ALIAS: [Y. S. E.], geboren op […] te […], onderdaan van Rusland

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [L. M.-E.] [RR: …] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980.

Overwegende dat betrokkene op 08.11.2010 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2/3de wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht door twee of meerdere personen, vereniging van misdadigers en opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg met voorbedachten rade, en aanmatiging van naam;

Overwegende dat betrokkene op 28.06.2017 door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig had gemaakt aan:

-Deelgenomen te hebben aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137 strafwetboek, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep; betrokkene is van Tsjetsjeense origine die tot een groep Tsjetsjenen behoorde uit de regio Oostende die gekend stonden voor het ronselen van Syriëstrijders, alsook de logistieke steun aan de strijd aldaar;
-Valsheid in geschrifte met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels- of bankgeschriften of in private geschriften door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, namelijk door in het kader van de tewerkstelling bij de firma [M.] en de procedure met betrekking tot de arbeidsongeschiktheid en invaliditeit, zich officieel als [D. R.] te hebben onderschreven, om alzo te verdoezelen dat de echte [D. R.] zich bevond in Syrië.
-Aan valsheid in geschrifte en gebruikmaking van deze valsheid door met hetzelfde bedrieglijke opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akten of van de valse stukken, wetende dat ze vervalst waren, namelijk van valse documenten alsook van de identiteitsdocumenten en identificatiedocumenten die toebehoorden aan [D. R.], zich daarbij uitgevend als [D. R.]; feiten die betrokkene heeft gepleegd tussen 01.01.2013 en 08.06.2015;

Overwegende dat betrokkene voor bovenstaande feiten werd opgesloten in de gevangenis op 27/07/2017;
Overwegende dat betrokkene een nieuw verblijf tracht te bekomen via het indienen van een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van een Belgisch kind dd. 05/05/2019 dewelke werd geweigerd op 07/11/2019 door de gemeente;
Overwegende dat een 2de aanvraag gezinshereniging werd ingediend dd. 07/11/2019 en opnieuw werd geweigerd door de gemeente op 06/02/2020;
Overwegende dat een 3de aanvraag gezinshereniging werd ingediend dd. 14/02/2020 en werd geweigerd door DVZ op 27/03/2020 en definitief werd door het verwerpingsarrest van de RVV op 28/09/2020;
Overwegende dat een 4de aanvraag werd ingediend dd. 06/11/2020 en door DVZ werd geweigerd op 25/03/2021,
Overwegende dat een 5 de aanvraag werd ingediend dd. 3/06/2021 en door DVZ werd geweigerd op 16/06/2021 en definitief werd door het verwerpingsarrest van de RVV op 19/11/2021;
Overwegende dat een 6de aanvraag werd ingediend op 14/09/2021 en door DVZ werd geweigerd op 11/03/2022 en definitief werd door het verwerpingsarrest van de RVV op 30/06/2022;
Overwegende dat een 7de aanvraag werd ingediend op 09/09/2022 en door DVZ alweer werd geweigerd op 24/02/2023 voor bovenstaande feiten van openbare orde. Ook deze beslissing werd definitief door het verwerpingsarrest van de RVV op 16/08/2023;
Overwegende dat een 8ste aanvraag werd ingediend dd. 26.09.2023 en door DVZ werd geweigerd op 15.03.2024
Overwegende dat een 9ste aanvraag werd ingediend dd. 03.05.2024 en door DVZ werd geweigerd op 05.11.2024

Overwegende dat betrokkene onder voorwaarden werd vrijgesteld uit de gevangenis op 06/05/2020 en gedurende 5 jaar, dus tot 24/03/2025, zeer nabij begeleid zal worden door verschillende diensten en zeer strikt opgevolgd zal worden door de justitieassistent;

Dient er bijgevolg nog steeds te worden geconcludeerd dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit nog steeds een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving,

Vooreerst vormen terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd. Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie heeft gehad voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde " Jaish al Muhajireen wal Ansar". Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (Kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de Sharia wordt toegepast. De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen.

Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt ten eerste dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde. De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.

Ten tweede weerhield een eerdere veroordeling betrokkene er niet van om nieuwe feiten te plegen. Uit het vonnis van 28/06/2017 blijkt dat betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond doordat hij de nieuwe misdrijven gepleegd heeft nadat hij werd veroordeeld, weliswaar onder zijn alias [Y. S. E.], bij vonnis de dato 8 november 2010 wegens onder meer geweldsdelicten en bendevorming (uitgevoerde raid op de dancing Carré Beach te Oostende op 19 augustus 2006 door een 30-tal personen van Tsjetsjeense afkomst met een zware vechtpartij als gevolg) tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvoor gedurende een termijn van 5 jaar de gunst met uitstel van de tenuitvoerlegging werd verleend voor wat betreft 2/3 van de uitgesproken gevangenisstraf; betrokkene heeft geen lering getrokken uit zijn eerste veroordeling.

Ten derde minimaliseerde betrokkene zijn betrokkenheid mbt tot het bieden van logistieke steun aan een terroristische organisatie. In de brief van zijn advocaat dd. 05/02/2021 staat te lezen dat hij slechts geld en pakketten zou hebben verzonden ter attentie van zijn broer (de genaamde [R. D.] die zich in Turkije/Syrië bevond) en zelf niet actief zou hebben deelgenomen aan eender welke terroristische praktijk laat staan een leidinggevende taak had binnen eender welke terroristische groepering. Nochtans tilt de rechtbank zeer zwaar aan het soort handelingen die door betrokkene zijn gesteld. Terroristische groeperingen zijn in grote mate afhankelijk van dit soort initiatieven en zonder instroom van gelden en materiaal, zoals georganiseerd door betrokkene, zouden zij niet of slechts met sterk verminderde capaciteit kunnen opereren. Betrokkene is dan ook mede verantwoordelijk gesteld voor het verder bestendigen van het conflict in Syrië en Irak.

Ten slotte is betrokkene onder voorwaarden vrijgesteld met een proefperiode van 5 jaar. Het feit dat de Strafuitvoeringsrechtbank het nog steeds noodzakelijk vindt om aan betrokkene strenge voorwaarden op te leggen bij zijn voorwaardelijke invrijheidstelling, impliceert op zich niet dat dient te worden aangenomen dat vaststaat dat betrokkene geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het feit dat de Strafuitvoeringsrechtbank deze strenge voorwaarden (15 voorwaarden opnieuw vastgelegd bij vonnis dd. 06/05/2020) oplegt vormt een indicatie dat dit rechtscollege van mening is dat dit nodig is om betrokkene er van te weerhouden nieuwe feiten van openbare orde te plegen.

Hoe dan ook, nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een vonnis van een SURB-voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet indien vastgesteld wordt dat aan de toepassingsvoorwaarden van dit artikel is voldaan. Het staat de minister of zijn gemachtigde derhalve vrij om

op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen (zie arrest nummer. 201 814 van 28.03.2018 in de zaak RvV 208 241 / II).

De hierboven opgesomde feiten volstaan om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze nog steeds een actuele bedreiging voor de samenleving te hebben vastgesteld.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze weigering omwille van dwingende redenen van nationale veiligheid, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene is op 14/03/2012 gehuwd in België met de genaamde [Z. R.] van Belgische nationaliteit. Zij hebben vier gemeenschappelijke kinderen, de genaamden [L. M. E.] [°xx/xx/2015], [E.] [°xx/xx/2017], [E.] [° xx/xx/2020] en [A.] [° xx/xx/2020] en . Gezien betrokkene de feiten van openbare orde heeft gepleegd tussen 01/01/2013 en 08/06/2015 was betrokkene reeds gehuwd en stond zijn vrouw een paar
dagen later op het punt te bevallen van hun eerste kindje. Betrokkene was dus reeds een gezinsleven aan het opbouwen in België, maar dat heeft hem er niet van weerhouden om dergelijke feiten van openbare orde te plegen. Het feit dat betrokkene bovengenoemde feiten pleegde, toont aan dat hij geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van zijn gezin, aangezien hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg kon staan.

Betrokkene slaagde er alsnog in om op 06/07/2015 een verblijfskaart te bekomen in functie van zijn echtgenote. Op 20/02/2019 werd een einde gesteld aan zijn verblijf omwille van de nieuwe feiten van openbare orde. In deze beslissing werd het gezinsleven reeds uitvoerig besproken.

Niettegenstaande betrokkene momenteel verblijft bij zijn gezin te Oostende, is nog steeds niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van zijn gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn (en ook haar) land van herkomst of elders. Zijn echtgenote groeide de eerste 10 jaar van haar leven op in Rusland en ontving er dus wellicht scholing of werd daar één van de gebruikelijke talen (Russisch of Tsjetsjeens) machtig. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij (minstens) enige kennis van het Russisch en/of Tsjetsjeens heeft of toch minstens dat haar vroegere kennis van de taal, haar zou kunnen helpen bij het zich weer eigen maken van de taal. Bovendien is het niet onredelijk aan te nemen dat zij op de hoogte was van betrokkenes sympathieën voor "Jaish al Muhajireen wal Ansar" , zeker toen zij zwanger werd van hun tweede kind aangezien betrokkene toen reeds onder aanhoudingsmandaat vast had gezeten voor de feiten die leidden tot zijn veroordeling d.d. 28.06.2017.

De kinderen van betrokkene zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Er kan aangenomen worden dat de twee oudste kinderen in de lagere school zitten en de twee jongste kinderen in de kleuterschool. Daarover kan opgemerkt worden dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat de kinderen hun onderwijs niet elders zouden kunnen verderzetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn.

Hoe dan ook, betrokkenes echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn echtgenote en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit

hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Voor zover de actuele situatie inzake het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne, en de daarmee gepaard gaande restricties inzake reizen vanuit en naar de Russische Federatie, mee in rekening moeten gebracht worden, dient te worden opgemerkt dat er actueel nog altijd mogelijkheden zijn om via luchtvervoer naar de Russische Federatie terug te reizen. De sancties van een groot aantal landen tegen de Russische Federatie hebben inmiddels weliswaar mogelijk een bepaalde impact op het maatschappelijke leven aldaar, maar niettemin is het nog mogelijk om vanuit de Russische Federatie in België verblijvende gezinsleden te contacteren en met hen banden te onderhouden. Voor zover internetapplicaties onbruikbaar zijn vanuit de Russische Federatie, kan er nog altijd gebruik gemaakt worden van telefonische communicatie. Verder kan opgemerkt worden dat ook de detenties in België restricties qua communicatie met het gezin impliceerden. Betrokkene en zijn gezinsleden hebben dus reeds in moeilijke omstandigheden hun banden moeten onderhouden. Gezien zijn levenswandel kan verondersteld worden dat betrokkene de nodige creativiteit aan de dag legt om de banden met zijn echtgenote en minderjarige kinderen te onderhouden, ook vanuit de Russische Federatie. Indien het voor betrokkene alsnog onmogelijk blijkt om zich terug aldaar te vestigen, kan hij dit ook elders doen en van daaruit de banden met zijn gezinsleden onderhouden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.

Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft is betrokkene, sinds zijn asielaanvraag op 05/07/2005 in België. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat dat zeker en vast niet steeds in legaal verblijf was. Zoals uit zijn verblijfshistoriek blijkt, startte hij gedurende jaren de ene na de andere verblijfsprocedure op en negeerde hij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Uiteindelijk heeft betrokkene via een aanvraag gezinshereniging d.d. 23.12.2014 een recht op verblijf kunnen bekomen. De duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Hij is in de Russische federatie geboren en opgegroeid en reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was. Bovendien heeft hij nog tal van familieleden in de Russische federatie (ouders, broer, zus,..), waarmee hij dus in contact kan komen.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, het feit dat hij heden in België werkt of gewerkt heeft als werknemer of vrijwilliger, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare veiligheid. Daarenboven heeft hij van 16.06.2013 tot 11.02.2014 gewerkt onder de naam en met de identiteitsdocumenten van Ruslan DAGIYEV. Vanaf 11 december 2013 was hij met ziekteverlof onder dezelfde naam en op 11 februari 2014 werd hij arbeidsongeschikt verklaard waarna er een invaliditeitsuitkering werd genoten. Op 25.06.2014 begon hij dan (opnieuw) onder de naam [L. S. E.] te werken, het is onduidelijk of de invaliditeitsuitkering ondertussen ook toen verder gezet werd. Betrokkene heeft duidelijk niet in het minste respect voor de Belgische regelgeving en levert bij deze nogmaals een bewijs van zijn opportunistisch, leugenachtig en oneerlijk karakter. Dergelijk gedrag ondermijnt het sociaal stelsel in België.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn herhaaldelijke aanvragen gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Zodoende is hij erin geslaagd om opnieuw aan het werk te kunnen gaan vanaf 11/12/2019 bij de firma […] te Oostende voor onbepaalde duur. Eenmaal het AI wordt ingetrokken en het verblijf wordt geweigerd, is betrokkene opnieuw niet langer in staat om op een legale manier te werken en kan hij opnieuw niet langer voldoen aan één van de voorwaarden die hem zijn opgelegd, nl. indien mogelijk regelmatig werken bij een controleerbare werkgever. Als illegaal kan betrokkene immers geen arbeidsvergunning bekomen.

Van een socio-culturele integratie in België is allerminst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Bovendien is betrokkene hardleers, getuige het feit dat hij voor bepaalde strafbare feiten herhaaldelijk werd veroordeeld. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is. Het wordt niet betwist dat diens terugkeer naar zijn land van herkomst of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer inzake werk, geenszins verloren gaan en door hem kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het weigeren van zijn verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat hij een bedreiging en gevaar vormt en tonen duidelijk aan dat er ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om zijn verblijf te weigeren op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 5.11, 2° van de RvV-wet zijn de bepalingen van deze wet van toepassing "*op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld*".

Verzoeker diende op 31 mei 2026, dit is voor de inwerkingtreding van de voormelde wet, een synthesememorie in conform (oud) artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op deze reeds afgehandelde procedurestap doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in huidige procedure nog uitspraak op basis van de synthesememorie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter, 41, 43, 45 en 52, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding.

In zijn synthesememorie vat verzoeker dit middel – en zijn repliek op de nota met opmerkingen – samen als volgt:

"De bestreden beslissing is genomen op het hoofdmotief dat de gezinshereniging met een minderjarig kind thans nog steeds aan verzoeker dient geweigerd te worden om reden van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
Verzoeker woont effectief samen met diens kinderen en echtgenote (moeder van de kinderen), allen van Belgische nationaliteit.

Verzoeker is inmiddels al heel wat jaren in vrijheid gesteld, hij is niet meer met politie en gerecht in aanraking gekomen. Hij is tewerkgesteld en is daarnaast ook vrijwilliger bij een organisatie die personen met een beperking helpt.
De echtgenote van verzoeker werkt deeltijds.
De kinderen zijn hier geboren, lopen hier al heel hun leven school en hebben diverse hobby's.
Evident valt het volledig te begrijpen dat verweerster het moeilijk heeft met aanvragen van personen die in het verleden werden veroordeeld onder de kwalificatie zoals van toepassing in onderhavig dossier.
Anderzijds, blijkt in tegenspraak hiermee een bevestiging vanwege verweerster in de stukken van de strafuitvoeringsrechtbank dat zij haar medewerking zou verlenen: "Blijkt ook dat de begeleidende diensten zich verder in betrokkene zijn situatie willen engageren om samen met hem zijn reclassering verder vorm te geven." Het gaat hier over de Dienst Vreemdelingenzaken…
Evenzeer vormt het terecht een maatschappelijke zeer moeilijke kwestie. Het betreft personen die nergens elders kunnen, anderzijds een waarachtig gezinsleven alhier hebben en zich thans ook maatschappelijk inzetten doch door verweerster nog steeds niet gewenst zijn.
Om net te vermijden dat er zich een vorm van eeuwigdurende tweede bestraffing voordoet (non bis in idem), ontwikkelde de wetgever rationele criteria waarbij een individu dient afgewogen te worden ten aanzien van het heden en het vraagstuk of er actueel nog een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging heerst.
Er dient daarbij gekeken te worden naar de huidige objectieve onderzoekselementen eerder dan naar emotionele overwegingen.
Elk individueel dossier zal daarbij evident anders zijn, zo ook wat betreft de ingeroepen feiten die eveneens kunnen spelen.
Immers, het is niet omdat een bepaalde kwalificatie op de feiten werd gepleegd, dat daarbij überhaupt van elk individu zou mogen weerhouden worden dat hij vb. in het verleden sympathie heeft gehad voor een bepaald gedachtengoed om dit dan te laten meespelen in de beoordeling van het actueel en daadwerkelijk imminent risico.
In hoofde van verzoeker is dit niet zo.
Vooreerst, wat betreft de feiten in een vonnis van zestien jaar geleden, deze hebben verweerster er niet van weerhouden om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen.
Alsdan, mag aangenomen worden dat verweerster zich voornamelijk steunt op de nieuwe weerhouden feiten, inmiddels onderwerp van een arrest van ook meer dan vijf jaar geleden. Het betreft ook hier feiten van intussen ruim tien jaar geleden.
Uit het geheel van omstandigheden en na lezing, blijkt evenwel ten aanzien van verzoeker dat hij als individu nimmer sympathie heeft gehad voor radicaal gedachtengoed.
Verweerster kan daartoe dan ook niet in redelijkheid en op correcte wijze wel toe komen als dit niet zo blijkt te zijn.
Dergelijks blijkt overigens ook niet weerhouden bij verzoeker in de gespecialiseerde analyses, toch neemt verweerster het als een zwaartepunt mee in de beoordeling.
Er zijn gespecialiseerde verslagen en analyses bekend aan verweerster. Verzoeker voegde bij zijn laatste aanvraag ook de meest recente analyses (waaronder de VERA2R analyse van 2022).
Deze zijn gedetailleerd en conform wetenschappelijk aangetoonde methodes. Daarin wordt bevestigd:
- Dat er bij verzoeker geen sprake is van enige ideologische sympathie;
- Dat verzoeker per direct verantwoordelijkheid had genomen omtrent zijn naïviteit;
- Dat verzoeker kan gevolgd worden in het feit dat het gebeurde in zijn hoofde geen uitstaan heeft met enige ideologie;
- Dat zijn partner absoluut onwetend was;
- Dat er distantiëring is van het kwestieuze familielid;
- Dat verzoeker in feite positief verkreeg om geen maatregelen opgelegd te krijgen bij invrijheidstelling maar dit een eigen keuze was gelet het uitzitten via een enkelband destijds moeilijk leek in combinatie met de zorg voor de kinderen (dewelke overigens allen geboren blijken nà de datum van de feitelijkheden);
- Dat het besluit dan ook is dan enig risico als uitermate laag bestempeld werd.
- Dat uit alles blijkt dat er geen actuele dreiging uitgaat van verzoeker. Dat het hieraan is dat dient getoetst en niet aan andere zaken.
- Dat overigens blijkt dat verzoeker zelfs niet eens in opgenomen in de GGB.
Intussen is de proefperiode van 5 jaar onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank op positieve wijze beëindigd. De justitieassistente legde op 24.02.2025 haar positief eindverslag neer. Verzoeker werd op 24.03.2025 definitief in vrijheid gesteld.
In het eind verslag werd, benevens tal van andere positieve elementen over verzoeker, op p. 3 het volgende geschreven:
We lezen in het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van DVZ dat laatstgenoemde dienst de kwalificatie van de bestraffing op zich (feiten gelinkt aan terrorisme) en het feit dat zijn V.I.-voorwaarden nog lopen tot eind maart 2025 nog steeds als belangrijkste redenen weerhouden "om te spreken van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de samenleving anno 2024". We zijn ons bewust van de gevoeligheid van deze materie/kwalificatie, en hebben hier begrip voor. Daartegenover betreuren we echter ook het feit dat

de inspanningen die dhr. [S.L.] de voorbije jaren o.i. wel degelijk leverde, schijnbaar niet of nauwelijks in rekening worden gebracht. We willen hierbij ook opmerken dat betrokkene niet in de GGB staat vermeld. (stuk 2)

Op verschillende plaatsen in het verslag wordt benadrukt dat verzoeker zich herpakt heeft en er heel wat positieve elementen zijn. De justitieassistente vraagt verschillende malen dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Raad daarmee rekening zouden houden. Letterlijk: "We hopen dat de RVV en DVZ in hun toekomstige beslissingen nu wel rekening zullen houden met de inspanningen die betrokkene de voorbije jaren naar onze mening wel degelijk leverde op het vlak van re-integratie, werk, groep Intro, edm." (o.a. laatste alinea eindverslag).

Verzoeker is evenmin geregistreerd in de Gemeenschappelijke Gegevensbank (GGB).

Het bovenstaande is van groot belang gezien art. 43, §1, 2° Vw. zoals voorheen al gesteld, uiteindelijk een soort van objectieve risicotaxatie aanreikt ten einde te verhinderen dat personen die ooit veroordeeld werden niet blijvend verhinderd worden om reden dat zij ooit ernstige feiten hebben gepleegd.

Verweerster heeft echter nergens rekening mee gehouden. Een risicotaxatie door verweerster blijkt evenmin te zijn doorgevoerd. Er blijkt daaromtrent niets in het onderzoek van verweerster. Evenmin wordt in de bestreden beslissing verwezen naar onderzoeken door andere organen die zouden gevoerd zijn en bekend zijn aan verweerster.

Verweerster steunt zich anderzijds op elementen die net worden tegengesproken door de gespecialiseerde verslagen en analyses die werden voorgelegd door verzoeker zelf, dan wel zich in het dossier bevonden.

Het enige dat verweerster in de bestreden beslissing gedaan heeft, is een historiek geven van de geschiedenis van verzoeker, zonder enig actueel onderzoek. Letterlijk stelt verweerster in de bestreden beslissing in conclusie op haar eigen opsomming:

De hierboven opgesomde feiten volstaan om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze nog steeds een actuele bedreiging voor de samenleving te hebben vastgesteld.

Geen enkel element van de afgelopen vijf jaar, laat staan de gunstige beëindiging van de opproefstelling, werd in rekening gebracht…

Gelet op het bovenvermelde, is de loutere verwijzing naar de feiten en het incorrecte feit dat er nog voorwaarden gelden, in die zin onvoldoende en incorrect om te spreken van het feit dat er zich een genoegzame beoordeling heeft voorgedaan waaruit concrete en tastbare elementen naar voor komen dat verzoeker opnieuw serieuze en gevaarlijke acties zou ondernemen.

Verzoeker kan steun vinden in een soortgelijk arrest omtrent ernstige feiten (in dat geval van negen jaar geleden) waarbij de betrokkene in strafuitvoering werd gesteld, doch werd geoordeeld als volgt omtrent de absentie van een acuut gevaar voor de openbare orde:

"De vaststelling dat verzoeker meer dan negen jaar voordat de in casu bestreden beslissingen werden genomen een ernstig misdrijf pleegde en hierbij geen oog had voor de gevolgen van zijn optreden volstaat in voorliggende zaak echter niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen. Verweerder heeft, om na te gaan of kan worden geoordeeld dat verzoeker heden nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, verzoeker gehoord en informatie ingewonnen bij andere diensten. (…) Verweerder motiveerde nog dat het gegeven dat verzoeker penitentiaire verloven, beperkte detentie en elektronisch toezicht kon genieten niet maakt dat kan worden verondersteld dat er geen gevaar meer van verzoeker zou uitgaan, wanneer hij niet meer onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om zijn eigen gedrag te bepalen niet is onderworpen aan ernstige beperkingen. Deze algemene overweging is niet incorrect, maar laat niet toe te besluiten dat verweerder elementen heeft waaruit kan worden afgeleid dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij actueel nog een werkelijke en ernstige

bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de openbare orde. De bewijslast hiertoe ligt bij verweerder.

(…) Daar in de nota van de VSSE, waarvan de Raad kennis heeft, slechts wordt verwezen naar een mogelijk gevaar (…) kan verweerder niet worden gevolgd (…) zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf het gevolg is van een onzorgvuldige analyse van de beschikbare stukken en dat artikel 22 j. artikel 23 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat niet blijkt dat hij actueel nog een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

(RvV 26 oktober 2020, nr. 242 985)

Er werd bijgevolg geoordeeld dat verweerster een onderzoek dient te doen naar (1) actualiteit (2) werkelijkheid en (3) ernstig acuut gevaar waarbij de bewijslast op de verwerende partij ligt.

Er werd in de hiervoor vermelde zaak geoordeeld dat het ernstige feiten van negen jaar geleden betreft, doch het onderzoek niet de toets kan doorstaan, vermits geen enkel element wordt aangebracht waaruit blijkt dat de strafuitvoeringsrechtbank zou tegengesproken worden omtrent het gunstig verloop van het gedrag en evenmin enig actueel element blijkt waaruit zou afgeleid kunnen worden dat gelet het gunstig verloop de verzoekende partij niet tot inkeer zou gekomen zijn.

Dit is in onderhavig geval net zo.

Artikel 43 Vw. voorziet dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de familieleden van de burger van de unie kan weigeren om redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Het betreft een discretionaire mogelijkheid die gemotiveerd dient te worden.
Het art. 43, §2 Vw. (in samenlezing met art. 45 Vw.) legt daarbij de verplichting aan het bestuur op om bij het nemen van een weigeringsbeslissing op grond van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid een aantal cumulatieve elementen in rekening te brengen waaronder de gezins- en economische situatie, maar ook de duur van het verblijf van niet enkel de aanvrager maar ook het gezin.
Overeenkomstig art. 45 Vw. is het bestaan van gelijk welke strafrechtelijke veroordeling in het verleden geen reden om een weigeringsbeslissing te nemen.
Evenmin mogen motieven worden opgenomen op grond van algemene preventieve reden.
Verweerster dient een beoordeling door te voeren dewelke dient te blijken uit de bestreden beslissing zelf van de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving dient aan te tasten.
De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).
Ook hier dient verweerster zich te steunen op de correcte feitelijke en juridische gegevens.
Daarbij dient evenzeer als een gewezen veroordeling mee wordt opgenomen in de overweging, doch niet de loutere overweging mag vormen, dat concreet dient aangetoond te worden wat het aandeel in de ernst is en op welke manier dit nog steeds in verband kan staan met de neiging die de vreemdeling zou hebben om in de toekomst een werkelijke en ernstige dreiging te vormen.
Verzoeker kan dienaangaande naar de uiteenzetting hierboven verwijzen waaruit blijkt dat verweerster in feite nimmer het correcte aandeel, omstandigheden en wijze waarop het één en ander is voorgevallen heeft omschreven waardoor dit evident een oneigenlijke rol speelt in de rest van de beoordeling.
Verweerster verwijst ten onrechte naar de voorwaarden van de strafuitvoeringsrechtbank. Deze voorwaarden zijn namelijk reeds op 24.03.2025 beëindigd (cf. stuk 2).
Het is overigens niet zo dat enkel de voorwaarden erop zouden wijzen dat dit de reden is waarom er zich in de toekomstig geen dreigend ernstig gedrag zou voordoen.
Verweerster heeft geen eigen onderzoek of risicotaxatie doorgevoerd op het ogenblik van het nemen van de beslissing.
Verweerster heeft anderzijds de haar wel gekende analyses niet of niet op juiste en/of afdoende wijze in een onderzoek en beoordeling betrokken.
Verweerster heeft verzoeker niet gehoord, heeft geen melding van enige andere informatie die het tegendeel zou uitwijzen van wat de gunstige beoordeling ten aanzien van verzoeker uitmaakt.
De bewijslast van (1) actualiteit (2) werkelijkheid van (3) aan acuut gevaar, ligt wel degelijk bij verweerster.
In huidige bestreden beslissing toont zij met niets aan dat zij een concreet eigen onderzoek voerde naar de op heden gekende situatie waaruit dan elementen zouden moeten voortvloeien die zouden wijzen op een nog steeds aanwezig acuut en ernstig gevaar.
Zij brengt niets aan of bij waaruit zou blijken dat de positieve en gunstige beoordeling van verzoeker door andere instanties zou worden tegengesproken of weerlegd.
Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat zij een eigen onderzoek doorvoerde naar het feit of er actueel sprake is van elementen die erop wijzen dat verzoeker anno 2026 (9 jaar na zijn laatste veroordeling) ernstig en werkelijk een dreiging zou vormen voor de openbare orde dan wel de nationale veiligheid.
Integendeel, er blijkt uit de bestreden beslissing geen in concreto motivering te bestaan op welke onderzoeksinformatie of welke concrete elementen verweerster zich heden zou steunen hetwelk zou weerleggen dat verzoeker niet tot inkeer zou gekomen zijn ca. tien jaar na de feiten en geen gunstige beoordeling zou kennen in weerwil van de wel gekende bevindingen van andere instanties.
Verweerster haalt zelfs motieven aan die ronduit worden tegengesproken en/of niet voorhanden/van toepassing zijn in hoofde van verzoeker.
Verweerster hield bovendien geen rekening met een aantal gekende aspecten die net aanbieden dat er zich geen werkelijke, actuele en ernstige dreiging meer zal voordoen.
Zo was het verweerster nochtans gekend dat verzoeker werkt en zich daarnaast inzet als vrijwilliger voor mensen met een beperking. Zij verwijst ernaar in het kader van art. 43, §2 Vw. doch nergens is daarvan een spoor voor wat betreft de beoordeling in het kader van art. 43, §1, 2° Vw.
Deze dienen op een juiste feitelijke wijze, in de beoordeling te worden betrokken aan de hand waarvan dan moet blijken of er én 1) actueel én 2) nog een werkelijke én 3) voldoende ernstige bedreiging is.
Verweerster dient uit te leggen op concrete wijze hoe verzoeker nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Met de verwijzing naar feiten van ruim tien jaar geleden en het gegeven dat zij niet door een beoordeling van de strafuitvoeringsrechtbank gehouden is, volstaat zij daarin evenwel niet:
"De Raad is van mening dat verweerster met deze motivering geenszins concreet heeft aangetoond dat het persoonlijk gedrag van de aanvrager ten tijde van de behandeling van de aanvraag voor een verblijfsvergunning, dat wil zeggen in augustus 2012, een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormde die een fundamenteel belang van de samenleving aantastte. Afgezien van het feit dat uit de

"hardnekkigheid van de betrokkene in zijn criminele activiteiten (veroordelingen in 2004, 2005 en 2009 op dezelfde gronden)" geenszins blijkt dat de verdachte het huidige gevaar voor de openbare orde van de verzoeker heeft beoordeeld, moet worden opgemerkt dat het op grond van bovengenoemde informatie ook niet mogelijk is om het bestaan van een actueel risico voor de openbare orde aan te tonen. Bovendien stelt verweerster in de bestreden handeling dat uit het administratieve dossier niet blijkt dat de mate van gevaar van verzoeker is verdwenen, zonder evenwel uitdrukkelijk te vermelden of uit te leggen hoe verzoeker nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."
(RvV 30 september 2013, nr. 110.977)".

3.2. Middels de bestreden beslissing wordt verzoeker – andermaal – een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met (een van) zijn Belgische minderjarige kinderen geweigerd. Overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet gelden in deze situatie de bepalingen van hetzelfde hoofdstuk over de burgers van de Unie en hun familielieden, waaronder het artikel 43 van de Vreemdelingenwet waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Dit laatste artikel luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :
[…]
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet stellen in dit verband nog het volgende:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.
§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

Uit het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 43, § 1, 2° juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat er sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De beoordeling hieromtrent moet uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en de genomen beslissing moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Een eerdere strafrechtelijke veroordeling is als zodanig geen reden voor een weigeringsbeslissing. Verder verplicht artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet verweerder om bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hiermee zit in dit wettelijk kader ook de noodzaak vervat van een evenredigheidstoetsing opdat de grondrechten van de betrokken vreemdeling blijven gevrijwaard, waaronder het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en het hoger belang van het kind zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. De voormelde wetsbepalingen incorporeren de bestaande rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zoals deze geldt in de situatie van Unieburgers en hun familieleden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Een van de dragende motieven van de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag nog steeds moet worden geacht een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving luidt dat verzoeker "*onder voorwaarden werd vrijgesteld uit de gevangenis op 06/05/2020 en gedurende 5 jaar, dus tot 24/03/2025, zeer nabij begeleid zal worden door verschillende diensten en zeer strikt opgevolgd zal worden door de justitieassistent",* of nog dat verzoeker *"onder voorwaarden [is] vrijgesteld met een proefperiode van 5 jaar. Het feit dat de Strafuitvoeringsrechtbank het nog steeds noodzakelijk vindt om aan betrokkene strenge voorwaarden op te leggen bij zijn voorwaardelijke invrijheidstelling, impliceert op zich niet dat dient te worden aangenomen dat vaststaat dat betrokkene geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het feit dat de Strafuitvoeringsrechtbank deze strenge voorwaarden (15 voorwaarden opnieuw vastgelegd bij vonnis dd. 06/05/2020) oplegt vormt een indicatie dat dit rechtscollege van mening is dat dit nodig is om betrokkene er van te weerhouden nieuwe feiten van openbare orde te plegen."*

De Raad kan niet anders dan samen met verzoeker vast te stellen dat verweerder aldus bij de totstandkoming van de bestreden beslissing niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Zo verwijst verweerder als een van de dragende motieven voor het actuele, werkelijke en voldoende ernstige gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving andermaal naar de slechts voorwaardelijke invrijheidstelling van verzoeker en de zeer strikte opvolging door de justitieassistent in deze periode, terwijl – zoals hij nochtans zelf evenzeer aanhaalt in de bestreden beslissing – deze voorwaardelijke invrijheidstelling en de zeer strikte opvolging golden "*gedurende 5 jaar, dus tot 24/03/2025*", datum van de definitieve invrijheidstelling van verzoeker. Ter herinnering: de bestreden beslissing werd genomen op 23 maart 2026 en dus één jaar na de definitieve invrijheidstelling van verzoeker, wat verweerder alleszins ook niet betwist. Verweerder kan in zijn op 23 maart 2026 genomen weigeringsbeslissing niet langer dienstig wijzen naar verzoekers slechts voorwaardelijke invrijheidstelling als argument om nog steeds een actueel, voldoende ernstig en werkelijk gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving vast te stellen, terwijl hij terzelfdertijd erkent dat deze voorwaardelijke invrijheidstelling slechts gold tot 24 maart 2025.

De Raad benadrukt ook nogmaals dat het verweerder toekomt om bij zijn beoordeling van het actueel, voldoende ernstig en werkelijk gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving rekening te houden met "*alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval*" (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. tegen Belgische Staat, C-82/16, §§ 93-94). Het is verder niet aan de Raad om, in het licht van de actueel voorliggende gegevens, over te gaan tot een hernieuwde beoordeling van het actueel, voldoende ernstig en werkelijk gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dit in de plaats van het bevoegde bestuur.

3.5. Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Waar verweerder stelt dat hij "*bij het nemen van de beslissing uiteraard geen rekening kon houden met een beslissing van de SURB die nadien werd genomen. De bestreden beslissing dateert immers van 23.03.2025, terwijl de beslissing van de SURB op 25.03.2026 werd genomen",* lijkt dit betoog vreemd te zijn aan de voorliggende zaak en mist dit betoog alleszins feitelijke grondslag. De bestreden beslissing dateert zo van 23 maart 2026 en verzoekers definitieve invrijheidstelling dateert van 24 maart 2025. Dit wordt alleszins niet concreet weerlegd door verweerder. In de mate dat verweerder in zijn nota verder betoogt dat het gegeven van de definitieve invrijheidstelling op 24 maart 2025 niets afdoet aan het actueel, voldoende ernstig en werkelijk gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving dat verzoeker volgens hem nog steeds vormt, betreft dit een a posteriori beoordeling en motivering die het zorgvuldigheidsgebrek dat kleeft aan de bestreden beslissing niet kan rechtzetten.

3.6. Verzoeker toont aldus een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel, of het tweede middel, dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	I. CORNELIS